

Nordjysk 01.10.2009
Af Jesper Poulsen

jesper.poulsen@nordjyske.dk

HOBRO: - Kan jeg bare redde en lille fisk i det store vand, har jeg da gjort en forskel.

35-årige Lisbeth Johansen, barnefødt og opvokset i Døstrup, gør status, inden hun tirsdag klokken 19.30 gæster Hotel Amerika for at holde foredrag og rejse penge til sin egen lille hjælpeorganisation - LittleBigHelp.

Den lille fisk i vandet kunne eksempelvis være den unge, kræftramte, indiske mand, som blev bedt om at forlade det lokale sygehus næste morgen klokken 8, fordi han ingen penge havde.

- Jeg kendte ham, inden han blev syg og hørte ad omveje om hans triste skæbne.

Via mit gode netværk fra erhvervslivet fik jeg rejst midler, så han kunne få sin kemokur og blive behandlet.

- Penge rækker langt på de kanter, og indiske læger er rigtig dygtige, hvis ellers du har råd til at komme på hospitalet, forklarer Lisbeth Johansen.

- Men om jeg havde kendt den unge mand eller ej, er underordnet. Jeg følger altid min intuition - og hjælpen skal gå til reelle formål.

- Jeg får daglig breve eller personlige henvendelser fra folk, som beder mig om penge. Men jeg betinger, at de nærer en ægte interesseret i at forandre deres egen situation.

Hvis jeg fornemmer, at de ikke selv gider arbejde for sagen, men bare spørger til højre og venstre og så at sige har vænnet sig til, at maden kommer dumpende fra luften, kan jeg være kold og afvisende, forsikrer Lisbeth Johansen.

Farvel som salgschef

Førnævnte netværk har Lisbeth formået at bevare og trække veksler på, selv om hun kvittede en verden med velbetalte job som salgschef først hos Hilton og siden hos Radisson Edwardian.

Fra et travlt rejsejob i en glamourøs verden til pludselig at være ulønnet rejsende blandt nogle verdens fattigste i Indien - på konstant færden mellem små og store projekter, hun kan løfte og som gavner fra få til mange.

Hun har arbejdet frivilligt på et børnehjem, der hjælper tibetanske børn i eksil.

Tibet hører under Kina, som ikke tillader buddhistisk kultur. Derfor sender forældrene deres seksårige børn over Himalaya Bjergene til Nordindien for at lære den forbudte kultur.

De børn, der overlever, opsamles i børnebyer - med ringe mulighed for at gense deres far og mor.

I Tibet dør hver 10. barn inden for det første år. Mange mødre - ofte nomader - dør på barselsgulvet, fordi de ikke ved, hvordan de håndterer navnelstrengen.

Den skærer de over med en beskidt kniv. Styret har givet den amerikanske organisation One Heart lov til at udbrede kendskabet til hygiejne og uddanne lokale læger til fødselshjælpere.

Da Lisbet Johansen for ikke så længe siden fejrede 35 års fødselsdag bad hun vennerne om at veksle gaverne til kontante bidrag til LittleBigHelp. De 5000 kroner gik videre til One Heart.

Det store spring

Hvorfor gjorde du det?

- Jeg længes ikke efter det, jeg har forladt. Jeg har drukket champagne og deltaget i tilstrækkeligt mange luksusfester med femstjernede middage, som det hører sig til i sælgerbranchen, hvor man hele tiden viser produkter frem.

- Men dybest set, fordi jeg længe har villet det.

En gang fortalte en veninde mig, at nu ville hun kvitte sit job som advokat for at blive handicaphjælper. Simpelt hen fordi, det var et dybfølt ønske, hun altid havde båret på.

Da jeg så spurgte, hvorfor hun først gjorde alvor af det nu, lød svaret: "Fordi min far er død". Den historie satte sig dybt i maven på mig, erkender Lisbeth.

Da hun efter tre år hos Hilton takkede ja til et job hos Radisson i London, uddannede hun sig sideløbende som coach - "for at komme tættere på arbejdet med mennesker".

Som salgschef for hotelkæden havde Lisbeth Johansen overskud til at coache andre mennesker til at forfølge deres drømme.

- Men jeg forfulgte bare ikke mine egne. Somme tider må man træde over en tærskel og følge sit hjerte, forklarer hun - og erkender, at det krævede megen personlig overvindelse og en god vens insisterede mellemkomst selv at tage det store spring i november 2007.

- Jeg var ude og kigge på ny lejlighed, men kunne slet ikke begejstres - om så det var et slot, jeg kiggede på, erindrer Lisbeth.

Vedholdende forlangte vennen svar på, hvad der holdt hende tilbage. Til sidst kunne Lisbeth kun komme i tanker om et glemt kreditkort, der hindrede hende i at betale billetten over nettet.

Vennen efterlod sin computer og kreditkort. Fire måneder senere var hun i gang.

Ved af og til at coache over telefon eller pr. mail og undervise i engelsk skaffer Lisbeth Johansen til egne fornødenheder.

Ikke fuld forståelse

Størstedelen af sin tid bruger hun på LittleBigHelp, som også trækker på en række frivillige hænder. Hun arrangerer homeparties, hvor salget af indiske, håndlavede produkter går organisationen. Eller hun dukker op til et velgørenhedsarrangement på Hotel Amerika, fortæller om sit liv - som det er tilfældet tirsdag klokken 19.30

Ikke alle forstår hendes valg. Familien derhjemme har haft det svært. Andre anerkender og respekterer.

- Når jeg sidder i en hytte med ældre tibetanere, leger jeg med tanken om, at jeg kunne have siddet på en smart restaurant i London.

Men det ville jeg aldrig bytte for at sidde i netop den hytte med ris i panden og få et sug i maven af lykke, forsikrer Lisbeth Johansen.